

Otrava începutului meu

Lorena Craia

Pe mama am izbit-o-n Dumnezeu
Şi-apoi am resădit-o-n germinaţii;
Vâsleşte limba între imprecaţii
Şi îmi vâsleşte sarea-n ochiul greu.

Domoală şi cuminte, m-am născut
Pe două căi absente în durere,
Din iută-acoperindă şi părere
Paradă am făcut de la-nceput.

Mă-mpinge umbra către o lumină
Târâtă dintr-o biblie de talc,
Napalmul de pe drumul ce încalc
M-aruncă până dincolo de vină.

Te iert! Te iert! Şi visul îl deşir
Printre copacii noi, şi verzi, şi grei;
M-aleg pe mine dintre dumnezei.
Pe mama nu mai pot să o respir.

12 martie 2017, Constanţa